

คำพล่อย^๑

โกลาหล	ปายบนร่วนร้อง	เสียงสนั่นก้อง	ทั่วท้องเวหน
ซัดสังบุรี	มิดผ้าบดฝน	ชาวสันตันธง	กลัวพอสะดุ้ง
เหมือนมีเหตุการณ์	พวกพาลหยาบยุ่ง	เป็นสันไคซา	บุรี
ฟ้องว่าอาศรม	องค์ศีลเล่นซู้	เขาจาเล่าอู้	นั่นเนื่อง
ฟ้องว่าหยาบซ้ำ	ควายเผือกฟู้เหลือือง	มันได้กินเฟื่อง	ข้าวดอกาบอ้อย
ลวดมีกำลัง	ไล่เตกควายน้อย	ตัวเริงราม	แมบแม้
ซ้ำบ่เข้าใจ	ก็หวังว่าแท้	เป็นเขาฟูป้าย	กันฟัง
บรู้น้ำพื้น	ฟูป้ายปัญหัง	เขาบอกหือฟัง	บ่เคยรู้ได้
ตกอกตกใจ	ใครร้องใครให้	ของบ่เคยมี	พ้อยรู้
ฟ้องว่าอาศรม	องค์ศีลเล่นซู้	เขาจาเล่าอู้	คำแรง
สาเหตุเค้า	ก็เพราะข้าวแต่น	แผ่นขาวของแดง	ซุบย้อมน้ำอ้อย
หากเป็นของกิน	เต็กรามอ่อนหน้อย	หลายคิงคน	ชอบมัก
เพราะว่าศรัทธา	เขาตานมากนั้ก	จนพลับควยเลี้ยง	องค์องค์
เขาเล่าลือซ้ำ	ว่าเจ้าศรม	บ่มีศิษย์โยม	ปิดโปวอยู่เฝ้า
อายุวัสสา	ชราแก่เฒ่า	แปดสิบมีมา	แน่คัก
อยู่หอธรรม	มณฑปสำนัก	สถิตอยู่หัน	ตนเดียว
หลายไปกว่านั้น	ท่านบ่เข้าเกลียว	ชอบอยู่คนเดียว	บำเพ็ญเสพสร้าง
คันรอดวันศีล	ศรัทธาชาวบ้าน	เขามาทำบุญ	บ่ไร้
ข้าวแคบข้าวแต่น	ท่านเลยเก็บไว้	จนเต็มเพียดกว้าง	บุงทอ
กันเด็กอ่อนน้อย	ยากมาขอ	ท่านก็ยกยอ	เป็นทานบ่จั้ง
อันเศษมันเหลือ	ก็เก็บไว้หัน	ริมตีนของนอน	ท่านพัก
กันฝนตกลง	เปียกชุ่มซึกซึก	จนหมื่นบุตล้ม	โคลคลา
บ่ใช้กล่าวเท็จ	ท่านตนเมตตา	ข้าของสุมา	ตามเขาบอกซ้ำ

^๑ ผู้ฟังทางบ้านส่งมาในรายการ คำฮ่าล้านนา

บู่ใต้เดือน	นินทาเล่าหน้า	ตบองค์ศีล	ท่านไท่
เมื่อเดือนสิบสอง	ตามเขาเล่าไว้	ออกสองคำหั้น	ดิงาม
เขาเล่าลือน้อง	ยอดม่อนผิผาง	ศรีคิงบาง	เนื้อตัวอ่อนอ้วน
วรรณผิผาง	เพศเพียงดั่งดั่ง	อยู่ในละออง	ไม้พัวะ
กันน้องเอาผัว	ก็ติดเป็นปี่วะ	เหมือนแม่ผิง	ติดกอน
ปูนดีสังเวช	แม่คำขจร	ทิพยาธร	ช่างกอดช่างเกี้ยว
ไม่ไผ่เป็นหนาม	บ่มีมัดเผี้ยว	มีขอมเคี้ยว	หน่องไว้
เมื่อใดจักถึง	กึ่งก้านหน่อไม้	ไผ่หั้นใครได้	กินลำ
ปูนสังเวช	แม่อินทร์ลงหลั่น	เป็นสาวเรียงงาม	อายุสิบห้า
ชื่อว่าจันสม	แม่ดาวไหลผา	มีกิริยา	เรียบร้อย
สารูปตนตัว	หน้าเกลี้ยงอ่อนม้อย	เป็นสาวหนุ่มน้อย	ดิงาม
มีวันหนึ่งนั้น	แมื่อยอดผิผาง	ตกแต่งตัวนาง	หวีหัวปัดแป้ง
เปี้ยยาวไกวแขน	ดูงามอ่อนแอ้น	เกล้าผมซอนแซม	ดอกไม้
ว่าจักไปขาย	ครวญายน้องไท่	ทัดที่ไกล	ทางคน
ทัดที่หน้าวัด	วันตกถนน	เพราะเป็นที่คน	แว่ย่างกินเข้า
จากร้าของขาย	แห่งนายน้องหน้า	ตามคนลือ	บอกไว้
หมากแน่นหมากหนาม	ตาจามกลีบไค้	กันกลืนสอดไส้	ใจดี
กล้วยไต้ น้ำหวาน	หน่วยงามตามปลี	หวีไหนก็มี	เกือบแผ่วสิบห้า
หมากกล้วยสุกเหลือง	หมากเฟืองกลีบอ้า	หมากสีดา	หน่วยมุด
น้อยแนในขาว	เพศเพียงดอกพุท	ไผ่กินก็อ้าง	ลือร่า
กาดลือกาดเงี้ยว	เปลือกแน่นหนาหน้า	ของกินสำคัญ	หมู่ชุมอ่อนน้อย
หมากเป้าเป็นสาย	ลำไยหน่วยสร้อย	ของกินคนไทย	ชอบมัก

หมากเกลี้ยงสุกใส	ทางในกลีบนัก	กินสะอาดด้วย	หวานดี
จันสมออ่อน	ยอดม่อนสาวจี	ตกแต่งแปงดี	ของขายจุถ่าน
ฝูงบัวเขาหัน	ใคร่จาปากต้าน	กับตัวนงคราญ	อ่อน
เขาหมายใคร่เป็น	คู่คิงคู่ซื่อน	กับตัวแห่งเจ้า	หลายคน
ขายคร้าม่วนล้ำ	ริมตามถนน	ฝูงประชาชน	หลวงหลายออกเข้า
มีทั้งภิกษุเถร	โยมเถรหนุ่มเฒ่า	เขาไปมา	แว่พัก
ฝูงเด็กนักเรียน	ก็มีชาตินัก	เขาซื้อแลกอัน	กินครัว
จันสมออ่อน	สนุกสุขหัว	นั่งกาดขายครัว	ทุกวันบั้ง
เถิงเดือนสิบสอง	ออกสองคำหัน	ก็หันมีมาก	แน่คัก
เป็นโกลาหล	มัวบนมีदनัก	บใส่สว่างแจ้ง	มัวดำ
ส่วนในวันนั้น	ปูนอัศจรรย์	มีดมัวดำ	ฟ้าร้องร่วนก้อง
เมฆะฟ้าฝน	ตกลงทั่วห้อง	มีดมัวดำ	ฟ้าร้อง
มีดผ้าบดฝน	จันสมออ่อน	ยังนั่งกาดหัน	ขายครัว
ส่วนในวันนั้น	บ่พอมิหนั	เพราะว่ามีดมัว	ฝนตกบั้ง
ส่วนทดเวลา	กาละยามอัน	พิ้วคำ	อ่อน
อันคุ้นเคยกัน	อีนายนาฏน้อย	ปางเมื่ออยู่ห้อง	โรงเรียน
ส่วนในวันนั้น	บัวคำเมาเศียร	เที่ยวไปแหวดเวียน	อารามออกเข้า
ไปแหวแหวหา	ยังสวาทุเจ้า	ตนองค์ชี	ท่านไท้
ชื่อทุลงคำ	มีนามบอกไว้	อยู่หนฝายไต้	หอธรรม
บัวคำอ่อนน้อม	เหมือนผีขับจำ	ไปไขว้าง	ว่าอยากกินเข้า
ขอกินข้าวแต่น	หับสวามีเจ้า	หื้อพอทุเลา	ทูนท้อง
เพราะว่าบัวคำ	แม่เอื้องไข่ม่อน	ยังเป็นละอ่อนน้อย	โรงเรียน
ยามเมื่อหยุดพัก	การเล่าการเขียน	จึงไปแหวเวียน	สวามีทุเจ้า
ท่านก็เอาป็น	หื้อนายน้องหน้า	สาม-สี่อัน	มอบอื้อ

ว่าเอาไปกิน	เทอะเนอนายหลานรัก	หื้อมันทุ่นไส้	ใจดี
บัวคำได้แล้ว	ก็ลวดลาหนี	ไปไขวาทิ	หื้อสมเพื่อนเต้า
ว่ากูไปหา	ยังสวามีทุเจ้า	ได้กินลำดี	แท้ทัก
คือว่าข้าวแต่น	ท่านมิชาตินัก	กูก็ได้	หลายอัน
กูกินเสียแล้ว	สามแผ่นทวยกัน	ยังเหลืออยู่อัน	กุกำไวนี้
ส่วนตัวจันสม	ว่ามึงอย่าเยยะ	พอหักกิ่งหื้อ	กูชิม
บัวคำอื่น้อง	จึงบิตหื้อกิน	ว่ามึงลองชิม	ลำคาวาอัน
ส่วนตัวจันทรสม	แม่ฝ้าไหลตัน	ก็จาดอบกำ	กุกัก
ว่าลำนักแก	ดิเสียบันก	มาจุปากสั้ม	ใจนอ
คันเพิ่นมินัก	กุกักไปขอ	ซื้อเอาหื้อพอ	ขายเสียวันหน้า
ส่วนตัวบัวคำ	แม่ดาวไหลฝ้า	ก็ลวดลาไป	พรากพลัด
ยังค้างจันสม	แม่ดวงสลัก	ขายครวอยู่หน้า	อาราม
ส่วนในวันนั้น	ขายครวบหมาน	สิบสองสตางค์	ค่าครวแน่มั้น
ส่วนทิดเวลา	กาละยามหัน	เมื่อตวันยัง	บ่ขาย
ส่วนทุลุงคำ	ท่านเดินยกย้าย	ไปแอ่วยังหัน	อาราม
จันสมอื่น้อง	ก็ออกปากถาม	ไปตามน้ำความ	อันตัวใครได้
ส่วนทุเจ้าตน	องค์คำที่ไหว	จึงจาคำไป	ปากพัก
บ่ใช่หาเทียม	ถมไปชาตินัก	จักซื้อก็ได้	ขายเลย
กันคนอื่นซื้อ	จักบอกเฉยๆ	บ่หน้าดีเคย	จักซื้อก็ได้
แผ่นสองสตางค์	จักจาบอกให้	เต็มไผไปเอา	กึ่งด
คันมึงจักเอา	กุกักผ่อนสด	จักขายถูกหื้อ	ปันนาง
เพราะตัวแห่งนี้้อง	เป็นลูกคนผลาญ	แผ่นสองสตางค์	จักผายโผดหื้อ
คันมึงจักเอา	อย่าได้ด้านดื้อ	ชะใจไปเอา	เดียนัน
คันว่าท่านจา	กล่าวอ้างบอกชี้	เลยพิกพอกเข้า	อาราม

จันสมอื่น้อง	คิ้วค้อมผิวผาง	จิ้งเอาสตางค์	ใส่bungแกว่งตัว
หย่องนิกในใจ	แผ่นไคมันปั้ว	บตีบ่งาม	แตกจี้ด
กูจักเลือกเอา	ตามใจไผ่มัก	หื้อเตรียมเพียदन้อย	bung
เพราะว่าบรู๊	จักกิมกินหนู	บรู๊ว่างู	จักกินไก่เผ่า
ส่วนตัวจันสม	หวังว่าทุเจ้า	จักกรูณา	โผดคำ
ลวดบ่คิดใจ	จะนี้จะนั้น	เป็นการอื่นอัน	หลายอัน
เพราะว่าอายุ	ยืนยาวไกลกัน	ส่วนทุลุงคำ	เฟิ่นเป็นแกเผ่า
ส่วนตัวจันสม	เฟิ่งเป็นลูกเต้า	ก็ยังบ่เฟิ่ง	ใคร่ครบ
เฟิงดีเป็นหลาน	๓-๔-๕ ทบ	จักไขบอกหื้อ	ตามคำ
เพราะสาเหตุนี้	แม่มอนตาขำ	บ่เข้าใจทัน	จิงเดินท่องเต้า
เข้าไปเถิง	ที่สวาทุเจ้า	ริมตีนของนอน	สำนัก
ที่หอพระธรรม	ท่านเจ้าอยู่พัก	ได้หลาบขบเข้า	นอนาย
เมื่อตัวแห่งนี้้อง	ขดคิงชะหยาย	ผายอาราม	เข้าไปที่หัน
ส่วนพักเวลา	กาลยามอัน	ฝนก็ตกลง	มีดทีก
ฟังเสียท่าฝน	ตกดังอืดๆ	พอเมื่อเสี้ยง	หนาวเย็น
ยามนั้นและ	ท่านเจ้าเถร	มีใจสะเด็น	ชว่นฟุ้งแตกอ้า
ราคะตันทา	เหมือนไฟไหม้หญ้า	ลุกขึ้นมา	ฟุ้งฟ้า
ข้าหันสาวจี	แม่สร้อยดอกพ้าว	มานั่งที่ใกล้	ริมของ
เลยบรู๊คิด	ความโศกเหงาหมอง	มาหันบัวตอง	ไรไต่หน้า
จิงปากคำหวาน	ว่านายน้องหล้า	ศรีธิดา	ร่างแค้ว
กูมารักมึง	แต่เมื่อศกแล้ว	มาถึงรอนี้	เวลา
กูมารักล้ำ	เพียงแก้วแก่นตา	ว่าดีแท้หนา	จันสมน้องเหน้า
บุณตีใคร่หัว	คำฟูคนเถ้า	สั่งดูบ่เฟิ่ง	บ่เพราะ
ฟิงเอาข้าวแต่น	ใส่bungเพียดเปาะ	ยกออกตั้ง	มาตำ

ว่าเลือกเอาเถอะ	แม่มีนตาขำ	หลอนว่ามันล่า	ขอเอาทั้งเจ้า
พอดใจกิน	ข้าวแต่นคนเฒ่า	ข้าปลายบ่เล่า	เถิบเถอะ
นายบ่พันกิน	อย่ามาฟังเปื้อะ	ลองกินสักหน่อย	ต่างจาม
ทั้งข้าวหนมเจ๊ก	ก็มีชาติหวาน	เขาเอามาทาน	ดำหัวบ่หน่อย
หวานยิ่งกว่าหวาน	เหมือนตาลกว่นอ้อย	เชิญสีดามอย	คาบย้า
หน่วยมันก็กลม	มนดีเช่นล้า	เหมือนหน่วยเต่ง	ลำไย
คันกินรอดท้อง	ขึ้นต้องตกใจ	เจ๊กจิ้นมอญไทย	เขาสืออวดอ้าง
รูปกินนารี	ภูมิปางข้าง	มันจุทราทรธาร	แอ่นฟ้อน
สั่งมาดูเหมือน	จันสมอื่น้อง	จามชื่ออัน	ไปดู
จันสมอื่น้อง	ยินคำผิดหู	ว่าโอ้ยหนอกู	ปูนดีใครให้
นางจิ้งเจียรจา	เป็นคำโคกใหม่	ว่าขออย่าไป	กล่าวท้วง
บ่สมเพิงควร	ท่านมาฟูล้าง	เพราะเป็นแห่งห้อง	ภายใน
ส่วนองค์ท่านพระ	จึงปากจาไซ	ว่าบ่เป็นไร	ชีวไรซอนกั๋ง
ชะแนมจันสม	เป็นคนตีหุ้ม	อย่าขออย่าไป	เล่าร้าย
กุ๊กโก่ผดผาย	หื้อได้ยักย้าย	พ้นจากอัน	เปี้ยกฮ่า
เต็มทุกซ์เท่าฟ้า	อย่าน้อยใจสั่ง	ข้าวของเงินคำ	บ่มีเซาะหื้อ
ชะแนมจันสม	อย่าไปด้านดี้อ	อย่าไปเล่าลือ	พื่อน้อง
ปากท่านก็จา	ใจท่านก็ร้อน	ตณหาฐใหม่	เพียงไฟ
กันเล็งผ่อชั้น	สนั่นหัวใจ	จึงขดเข้าไป	นั่งริมจิมไกล
มาหันสาวจี	แม่คำพับได้	กำฟุงไป	นั่งพัก
หนัซักข้าวแต่น	ออกย้ายชาตินัก	จัดใส่หั้น	บุงนาง
จันสมน้องรัก	บ่หันเป็นการ	ส่วนตัวแห่งนาง	ซ้านั่งหม้อหมั
สตางค์ ๑๒	ยังบ่พันแก้	สองมือแบ	ท่านพระ

ก็ยกย้ายตัว	เข้าไปตะคะ	เปียแขนเจ้า	แขนนาง
เกาะกอดน้อง	เหมือนงูกินหาง	จันสมร้องคราง	สะอึกร้องไห้
เพราะว่าฝนตก	ไผ่บู่ได้	ข้าหอธรรมใน	มีดล้า
สองต่อสอง	อยู่ในที่นั้น	เยี่ยะสังบ่แจ้ง	สำคัญ
เต็มเขาลักเยี่ยะ	ไผ่จักไปหัน	บ่จามันดัง	เหมือนมองดำเข้า
บ่ใช้ตีเตียน	นินทาทุเจ้า	ว่าตามคนลือ	เล่าไว้
มาเล็งผ่อตัว	แม่สร้อยดอกไม้	ก็หันเงียนเส้น	เต็มที
จันสมอื่น้อง	ยอดม่อนสาวจี	หน้าบุญเพินมี	ได้ชูทุเจ้า
๘๐ ปีปลาย	บ่หนุ่มบ่เฒ่า	น้องสังบ่เอา	ร่วมซ้อน
เฒ่าสองหัวหาง	ทำกลางตัดท้อง	กำลังแก้กล้า	แข็งแรง
เอาเสียเทอะน้อง	บ่ถ้ากินแหง	หลอนได้คำแดง	สักสามกระโหล่ง
หื่อน้องตัดใจ	ซื้อไหนมาไก่อ	กับเลื้อคอกลม	อย่างค้าว
คันสีกออกมาก	จักผูกเป็นท้าว	ชื่อขุนหาดท้าว	เติกลั่น
ตามเขาเล่าไว้	ตาخابหัน	ว่าจอมนักธัมม์	แม่อินทร์แต่งแต้ม
ท่านกอดท่านหวน	ชมสองฝ่ายแถม	ถานานม	หนวดคิ้ว
ข้าปลายฝนตก	เมินบ่ชี้ริ้ว	ขบสองฝ่ายแถม	พอแดง
จันสมอื่น้อง	ท้วงได้ค่าแขน	เพราะว่าสู้แรง	ท่านนั้นบ่ได้
แปงหน้าเป็นผี	เยี่ยะมีแต่ให้	เดือดเต็มในโรง	ท่านพระ
จนฝนท่าหลวง	เบาบางเป่งวะ	จักดาขาดเสี้ยง	สายราย
จันสมอื่น้อง	ขจัดขจาย	โว้ยๆว้ายๆ	ร้องๆให้ๆ
ท้วงตัวหนี	สะวีตออกได้	ฟั่งลงไป	ร่ำร้อง
กำบุงข้าวแต่น	พีให้จ่มฟอง	ว่าตูบ่าเฒ่า	เสื่อเย็น
ยามนั้นแหละ	ท่านเจ้าขุนเถร	จิงวังสะเด็น	ลงไปกล่าวถ้อย
ว่าจะไปไหน	จันสมอื่น้อย	จุงพิกขึ้นมา	เดี๋ยวนี้

มึงอย่าไปไหน	แปงหน้ากั้ว	ขอมาทีนี้	แถมกำ
กูจกมอบริบ	ครอบครัวปลงป็น	มึงอย่าไขก่า	หื้อเพิ่นรู้ถ้อย
ส่วนตัวจันสม	คิงกลมอ้อยหล้อย	มีโกธางค์	โกรธล้ำ
ลวดเข็ดหลาบตัว	บ่มาแถมซ้ำ	กลัวเพิ่นกอดเกี้ยว	สองที
เลยยกย่างย้าย	แปงหน้าเป็นผี	ไปไขวาทิ	หื้อสวาทุเจ้า
ท่านอธิการ	สมการบ่เศร้า	ชื่อศรีวิชัย	ท่านพระ
ว่าทุลุดคำ	บ่สบภาวะ	เม็กกอดซ้ำ	กำนม
เมื่อฟ้าร่วมร้อง	เป็นเมฆเป็นฝน	ท่านเม็กกอดชม	ทั้งสองฝ่ายแก้ม
น้ำลายเหนียวๆ	ยังติดบ่แห้ง	จูงผ่อคอยแยง	ถืเทอะ
ดำแพวเค้าหู	เป็นยางเนอะๆ	เยียะสังดังอี	ติคา
ส่วนครูเค้า	ลวดจนผญา	จึงเรียกอินทา	ท่านตนอยู่ใกล้
ว่าทุลุดคำ	ใจหมาเข้าไส้	จักเยียะสันใด	ท่านนี้
ว่าสุดแต่มีง	จักไปบอกชี้	หื้อพ่อแม่อัน	มีงฟัง
ส่วนตัวกูนี้	บ่ช่างว่าสัง	ฟ้าร้องฟ้าดัง	ปุนกลัวแต่ก็
บ่ผ่าหัวสุ	สองคนเสียนี้	ก็หน้าบุญมีง	ชาติแล้ว
ของบ่ดี	พ้อยได้คลาดแคล้ว	หื้อผีรืตบ้าน	คลองเมือง
จันสมอีน้อง	ฟังไปบ่เปลือง	น้ำตาลั่งเนือง	ล่นไปสูบ้าน
จึงเข้าไปจา	วาทากล่าวต้าน	หื้อตัวเอียนาง	ฟ้ให้
ว่าทุลุดคำ	กอดข้านี้ไว้	ข้าท้วงบ่ได้	สักลาย
เกาะกอดน้อง	อิดอ่อนริมตาย	ผ่อคูนน้ำลาย	ติดสองฝ่ายแก้ม
จูบๆ ชมๆ	บ่หายเหือดแห้ง	แก้มน้องพอดแดง	เลือดซ้ำ
จนฝนท่าหลวง	พอเอื้อนเหือดยัง	จึงสวะปล่อยซ้ำ	ลาลาง
เอี้ยคำฟ้เค้า	ฟังไปทิ้งจาง	ว่าตัวแห่งนาง	บ่เคยรู้ได้
ปุนตีไคร่หัว	ปุนตีไคร่ให้	ของบ่เคยมี	พอยรู้

ส่วนตัวเอียนาง	ใคร่หวัมบุ๋ม	ว่าซู้คั่นแก้ว	ของมึง
สั่งมาถามล้ำ	ท้องไค่อิงปึง	หวัหงอกซึงทึง	บ่ดำสักเส้น
ชนแข็งชนชา	เพศเพียงชนเม่น	หนังเอ็นยาน	หุ่่นัก
ยังว่ามีใจ	ใคร่สู้ใคร่รัก	กับสาวหนุ่มน้อย	แรวราม
เอี้ยคำฟี้ไ้	ฟ่งล่นมาถาม	จิงมาชูปสาบ	เอี้ยคำเอี้ยน้อย
น้อยสุดกำลั้ง	จะนุ่งผ้าต้อย	ฟ่งล่นมาคอย	ถี้ซ้น
เหมือนเพิ่นจาผัว	ใคร่หวัโออั้ง	เสียงทั่วบ้าน	อิงอ้ง
ว่าเผ่าแก่ค้าว	สามขาวดำปึง	เมื่อฝนตกฮ่ำ	ชนังสาวน้อย
เขาใคร่หวักัน	เป็นคำเป่งป้อย	ว่าเป็นแนวรอย	ชาตินัก
อีน้องจันสม	แก้มเปี้ยกซิกซิก	เหมือนจักจูบแก้ม	หลายคำ
จับกลางฟ่องนั้ง	ว่ายางเหมือนตัง	เหนียวยางๆ	เหมือนยางหอยโข่ง
บ่ไ้จับจำ	เป็นคำล่งป็น	ว่าตามคำคน	เล่าข้าว
หล้างฟ่องว่าเหมือน	น้ำมันหมากพร้าว	อันเหนียวและซ้น	เป็นยาง
ติดขาแห่งน้อง	บ่จืดบ่จาง	เหนียวๆ ยางๆ	บ่เคยรู้ไ้
ลือว่าจันสม	น้องทรงความไ้	เสียเพพัง	มุกย้อย
เสียติดแขนขา	อีหล้าลูกซ้อย	หื้อหันเป่งป้อย	ปุ่นวอน
ลืออินทร์ท่านท้าว	ลงมาสังหรณ์	ทิพยาธร	มานอนกล่อมเจ้า
เมื่อยามจันสม	อินยาน้องเหน้า	กำลังหลับนอน	บ่รู้
ทิพยาธร	มาหลอนเป็นซู้	ที่กลางแห่งห้อง	หอธรรม
เมื่อตัวแห่งน้อง	บ่ทันรู้สัง	นอนหลับเมื่อวัน	ตื่นแล้วสะดุ้ง
เพื่อรู้สีกตัว	เพิ่นพอหอบอุ้ม	หยุดก้านม	ปีบพ้น

บ่พอบุดตีน	และนายน้องชั้น	เพิ่นยะเท่าอัน	เป็นไร
ส่วนฝูงพี่น้อง	เขาก็เสียใจ	จึงพากันไป	ไหว้สาทุกเจ้า
ท่านอธิการ	สมภารบ่เศร้า	ชื่อศรีวิชัย	ท่านพระ
ขอนายกำนัน	มาเป็นธุระ	จัดการเรื่องถ้อย	ยังความ
ร่มมะริยะ	พรหมสัณฐาน	ท่านเจ้าสมภาร	ดวงดีวัดได้
เนระติกา	พากันบอกให้	หื้อนิมนต์ไป	ใคร่ครบ
ท่านผู้จบลอง	คุณกองหลายทบ	อันรู้เหตุห้อง	พายใน
ผู้ฉลาดรู้	วิชาคมผาย	มาเป็นทนาย	ตัดสินกล่าวต้าน
หนานแก้วหนานทา	กำนันแก่บ้าน	มาเป็นพยาน	พรา่รู้
ขอมาจัดการ	ทุเจ้าเล่นซู้	แม่ยังบ่สู้	ปียัง
จึงไปเรียกร้อง	เฒ่าพู้ดำปึง	เอาทูลุงคำ	มานั่งส่องหน้า
ส่วนศรีวิชัย	เจ้าตนบุญกล้า	ก็ถามคำไป	ปากพัก
ว่ามีแท้คา	ตามเขาเล่านัก	ว่าทุกอดเกี้ยว	หญิงชม
ทุขวามบิบบั	เค้าแร่ฮีสม	บิบบัพันห้วนม	เลยชมจูบแก้ม
ส่วนทูลุงคำ	ก็แบ่งหน้าแห้ง	บ่จาคำไป	มูบมู้
คันเพิ่นสาว	ว่าข้าบ่รู้	บ่จาคำฮู้	ยาวไป
คันเพิ่นถามชั้น	ก็ข้าหลงไหล	ลวดจาวาไป	ทั้งคิดทั้งสร้าง
ว่าพระวิหาร	หอโรงหลังกว้าง	จักเทวันใด	แน่ชัด
ลวดเลยฮู้ควร	ไปสารพัด	หื้อหันเงื่อนเส้น	เร็วไว
จันสมอีน้อง	จึงปากจาไซ	ว่าทุกอย่างใด	ทำเหมือนผีบ้า
เวลาลมฝน	กอดชมเม็กข้า	ในหอพระธรรม	แต่เช้า
เดี๋ยวมาทำตัว	เพศเพียงนกเค้า	ทุผีปูเฒ่า	จัญไร
ฝนตกแต่เช้า	เป็นนอกเป็นใจ	กำแขนเข้าไป	กอดๆเด้าๆ
ฝูงคนทั้งหลาย	ที่มานั่งเฝ้า	พากันอิงอิง	โห่ซ่าว

ว่าควายพู้หงาน	เผือกเฒ่าเขาร้าว	ชะหล่าป่ต๋อง	แข็งแรง
ฝนตกแต่เช้า	บ่น้อยบ่แหง	มันปะใส่แมง	แม่แบะเขาส้อม
เลยไล่เต็กกัน	เดือดนั้นทั่วห้อง	ใครเอาสากมอง	ไล่ชะ
ส่วนนายหนานขาว	ใครหัวคะๆ	ว่าของบ่หล้าง	ดีทำ
ใครเยยะอย่างนี้	จักอยู่มันสัง	สิกงุ่นผ้าดำ	ออกไปอยู่บ้าน
เต็มจักเอาเมีย	มานอนปางข้าง	สัก ๓-๔ คน	ก็ทำ
ไผจักว่าสัง	คนในกลุ่มฟ้า	นี้ทำหยาบยุ่ง	รุงรัง
สังพอบ่คิด	ทางหน้าทางหลัง	หัวหนุนหีบธรรม	ทำตัวเหมือนบ้า
ชาวสันตันธง	แต่นี้ไปหน้า	คันไผจักมา	สู่วัด
อย่าเอาข้าวแต่น	ทานแท้ทัก	กลัวเป็นดั่งอี	หลายคน
หื้อสอนสั่งไว้	ลูกตนหลานตน	เป็นฝนเป็นลม	อย่าหื้อออกบ้าน
อ่อนน้อยสาวจี	นาริจ้อนจ้าน	อย่ามาคนเดียว	สู่วัด
เอาเทอะจันสม	คิงกลมร่างคัด	เลี้ยงช้างเผือกแก้ว	เอางา
วิบากชาติแล้ว	น้องทวยมาหา	ได้ทานมาลา	ดอกไม้เหี่ยวแห้ง
ยามกลางวิสา	เดือนมัวบ่แจ้ง	ยามดาววันแลง	รับลับ
ส่วนทูลุงคำ	หน้าบุญเพิ่นนัก	ได้ทานดอกสร้อย	มาลี
สลิดสลัก	ดวงบานจุมปี	พ้อยได้นารี	จันสมน้องหล้า
เฒ่าแต่หุตา	แข่งขาเก่งกล้า	พอดัดใจเนอ	เทอะน้อง
เฒ่าหุเฒ่าตา	ส่วนงาดังทอง	ยังแข็งดั่งป่อง	บงลัน
เอาเสียเทอะน้อง	พอพึ่งคำกัน	จักหามื้อวัน	หื้อนายน้องหล้า
วันที่ ๑๓	อังคารแก่กล้า	เอาเสียดีคา	น้องรัก
วันออกพรรษา	ก็ตีแท้ทัก	เป็นวันเก่งกล้า	อุดม
บ่ถ้ำได้ซื้อ	ข้าวต้มขนม	ขอกับชะโยม	ลูกหลานทุเจ้า
หัวหมูเลี้ยงผี	ของดีแก่ล้มเหล่า	หื้อน้องยอมเอา	หัวช้าง

เงินทุล่งคำ	มี ๒-๓ ล้าน	เต็มเพียดกว้าง	bungtho
คัณนายน้องรัก	ได้เป็นเมียหมอ	ปี่จักมาซอ	กายประตู่บ้าน
ว่าอกพุทโธ	บ่าโอช้าง	จันสมคนงาม	เลี้ยงช้าง
พู่เผือกตัวหลวง	งางวงเปล่าว่าง	ดูต่างกอดเกี่ยว	เนอนาย
ค่าวนิยาย	สืบสายทุเจ้า	เท่านี้สู้กันฟังก่อน	แล่นายเฮย

